

g nec i alys restitutōnib^o faciēdis pōt fieri
dilatio: s statū restituere o^z. **R** oicēdū q
sicut accipere rē alienā ē p̄ctm ū iusticiā ita
ēt detinē. eā: qz p b q aligs dñnet rē alienā
iūto dñio. ipedit eū ab vslū rei sue: z sic ei fac
iuriā. manifestū ē at q nec p modicum tē
pus licet in p̄ctō morari. s qlibet tenet p̄ctz
statū deserere: s illb Ecl. 2: **Q** uasi a facie
colubri fuge p̄ctā. z iō qlibz tenet statū re
stituere si pōt: uel petē dilationē ab eo q hēt
vslū rei ccedē. **A**d p̄mū g dō q p̄ceptū d̄re
stitutione facienda q̄z: s m formā sit affir
matiū. iplicat tñ i se negatiū p̄ceptū i q p
hibemur rē alteri^o dñe. **A**d scd̄z dō q qñ
aliquis nō pōt statū restituere: ipsa ipoten
tia absolvit eū ab istanti restitutōe faciēda
sicut ēt totalitā restituzione absoluīt si oio
fit ipotens. d^z tñ remissionē uel dilationē
petere ab eo cui debet: aut per se aut p allū.
Ad tertium dō q cuiuscūq circumstatiē
omissio ūiat v̄tuti. p determinato ē hñdū q
ozillā circumstatiā obfluare: z qz p dilatōe: z re
stitutois ūmittit p̄ctm iniuste detē: dñis qd
iusticie opponit. iō nccē ē tps. eē determinatū
ui statū restitutio fiat.

Einde ɔside
randū ē de vitys oppositū p̄
dictis iusticie prib⁹. Et p̄
de acceptione psonarum q̄
opponit iusticie distributi
ne. 2º de petīs q̄ opponit iusticie ɔmutatiō
Circa primū q̄rūl q̄tuor. p̄ vtr̄ psonar̄ ac
ceptio s̄r p̄ctin. 2º vtr̄ hēat locū i dispeſa-
tione sp̄ualū. 3º vtr̄ i exhibitiōne honoris
4º vtr̄ i iudicis.

Ad primū sic proce-
dit. Vide psonarū acceptio nō sit p̄ctm.
In noīe. n. p̄one intelligit p̄one dignitas
s̄ considerare dignitates psonarū p̄tinet ad di-
stributiā iusticiā. ḡ psonarū acceptio non ē
p̄ctm. **P.** In reb⁹ huius p̄sōeūlū p̄ncipali
ores q̄ res: q̄ rea sūt pp̄ psonas & nō econ-
uerso. s̄ rerū acceptio nō ē p̄ctm. ḡ m̄lto mi-
nus acceptio psonarū. **P.** Apud deū n̄la
pōt eē in igitas uel p̄ctm. s̄ deus videp p̄sōas
accipe: q̄ ierđu duorū hoīū vni⁹ cōditōis
vnu assūmit p̄grāz & alterū relinqit in pctō
h̄m illud **D**ath 24⁹. Duo erūt i lecto vhus
assumēt & ali⁹ relinqit. ḡ acceptio psonarū

Nō ē p̄c̄m. **S**z. **N**ibil phibet i lege vīna nisi p̄cm: sz p̄onarū acceptio phibet Deu^r. p. vbi dī. **N**ō accipieti cuiusq; p̄sonaz. ḡ p̄o nārū acceptio ē p̄cm. **R**ē dō q̄ personarū acceptio opponit iusticie distributiuue. consistit. n. equalitas distributiuue iusticie i b̄ q̄ dīs p̄sonis dīsa tribuit fī p̄portionē ad dignitates p̄sonaz. si ḡ aliḡ consideret illā p̄p etatē p̄sone. pp̄t quā aliḡ qd̄ ei cōserf eit ci debitū nō ē acceptio p̄sone sz cāe. vnde glo. super illud ad Epl. 6°. **P**ersonarū acceptio nō ē apud deū. dicit q̄ deus iudep iust' casas discernit nō personas: puta cu aliquis p̄ moueat aliquē ad magisteriū proprie suū c̄ientiā scientie: h̄ attendis causa debita nō persona. si at̄ aliquis consideret in eo cu ali quid cōferat n̄ id. pp̄t qd̄ id qd̄ ei dāt eēt ei p̄ portionatiū uel dībitū. sz solū. pp̄t b̄ q̄ iste bo p̄uta perr' i martin' ē. h̄ ē acceptio plōe q̄ n̄ attribuit ei aliḡ. pp̄t aliquā cām q̄ faciat eū dignū. sz simplicē attribuit p̄sone. ad p̄so nā at̄ referat q̄cūq; cōditio nō facies ad cāz pp̄t quā sit dign' h̄ dono: puta si aliḡ p̄mo ueat aliquē ad plationē uel magisteriu; q̄ ē diues uel q̄ ē cōsanguine' suis: ē acceptio p̄sone. t̄tingit m̄ aliquā cōditionē p̄sone sa cere eā dignā respectu vni' rei t̄ nō respectu alterius: sicut cōsanguineitas facit aliquē digni ad b̄ q̄ ilūtitat heres p̄imony: nō at ad b̄ q̄ cōserf ei plato ecclesiastica. t̄ iō ea cē cōditio p̄sone i vno negocio cōsiderata facit acceptiōne plōe: i alio at̄ non facit. sic ḡ p̄z q̄ p̄sonaz acceptio oppōit iusticie distri butiuue i b̄ q̄ p̄ter. p̄portionē agit. nibil at̄ op ponit x̄tuti nisi p̄cm. vñ sequēs ē q̄ p̄sa rū acceptio sit p̄cm. **A**d paup̄ ḡ dō q̄ in distributiuua iusticia cōsiderant cōdictioes per sonaz q̄ faciūt ad dignitatis uel debiti cām sz i acceptiōne p̄sonaz cōsiderantur cōdictioes q̄ nō faciūt ad cām ut dictuz ē. **A**d secun diū dō q̄ p̄sone p̄portionat t̄ dignitatē redditur aliḡ q̄ eis distribuitur prop̄t aliquas res q̄ p̄tūt ad cōditionē plōe. t̄ iō b̄ modi cōditiones sūt attendēde tāq̄ proprie cause cu at̄ cōsideratur ipse p̄sone attēditur n̄ cā ut cā. et iō p̄z q̄ cōquis p̄sone sint digniores sim plicēt n̄ tñ sūt digniores qd̄ b̄. **A**d cēnum dō q̄ duplex ē dārō. vna gdē p̄tūt ad iusticiā: qua. f. aliḡ dat alicui qd̄ ei dābetur et circa tales datioes attēditur p̄sonaz acceptio. alia ē datio ad libalitatē p̄tūtens: q. l. gratis

datur alicui qđ ei nō debet. et talis ē collatō
muneꝝ grē q̄ quā p̄tōres assumūt a dō. et s̄
bac donatione nō h̄z locū p̄sonarū acceptio
q̄ quilibet absq; iusticia potest ē suo dare
quantū vult et cui vult: fm illud Math. 20.
Aut non licet mībi qđ volo facere. tolle qđ
tuū ē vade.

Ad secunduz sic pro

cedit. Videſ q̄ i dispensatione spūaliū locū
nō habeat p̄sonarū acceptio. Conferre. n. di
gnitatē ecclesiasticā seu b̄ficiū alicui pp̄c
consanguineitatē videſ ad acceptioñ p̄ o
narū prīne: q̄ cōsanguineitas nō ē cā faci
ens hōiez dignū ecclastico b̄ficio. s̄ b̄ n̄ v̄
ē p̄tīn: cū h̄ ex cōsuetudie plati ecclie faci
ant. ḡ p̄tīn p̄sonarū acceptiois nō v̄ locum
habet i dispensatioñ spūaliū. ¶ ¶ Preferre
diuitē paupi videſ ad acceptioñ p̄sonarū p̄
timere: ut p̄ Jaco. 2. sed faciliter dispensat cū
diuitib̄ et potentib̄ p̄ i gradu p̄hibito ſhāt
m̄imoniū q̄ cū alīs. ḡ p̄tīn p̄sonarū acce
ptionis n̄ videſ locū h̄re circa dispensatioñes
spūaliū. ¶ ¶ Scdm iura ſufficit eligere bo
nū. nō ē requiriſ q̄ alijs eligit meliore. s̄
elige min⁹ bonū ad aliqd altius v̄ ad acce
ptionē p̄sonarū p̄tīn. ḡ p̄sonarū acceptio n̄
ē p̄tīn i spūaliib⁹. ¶ ¶ Scd̄ statuta ecclie
eligidus ē alijs de gremio ecclie. sed h̄
videſ ad acceptioñ p̄sonarū p̄tīn: q̄ q̄ ſuſ
ſcientiores alijs iuenirent. ḡ p̄sonarū accep
to n̄ ē p̄tīn i spūaliib⁹. ¶ ¶ H̄z̄ ē qđ dī Jaco.
2º Nolite i p̄sonarū acceptioñe h̄re fidez dñi
nři ieuſi xp̄i: ubi dī glo. Augl. Quis ferat ſi
q̄ ſuſ diuitē eligat ad ſedē honoris ecclie cōtē
pto paupe iſtructiore et sanctioñ. ¶ ¶ dō
q̄ ſicut dictum eſt: acceptio personarū eſt
p̄tīn i q̄tū ſhāt iuſticie: quāto ēt in maiori
bus alijs iuſticiā transgredit: tanto graui
peccat. vnde cū ſpūalia ſint tp̄alib⁹ potiora:
graui p̄tīn ē p̄sonas accipe i dispensatione
ſpūaliū q̄ i dispensatioñe tp̄alib⁹. et q̄ p̄sonarū
acceptio ē cuſ aliqd p̄ſone attribuiſ p̄ter p̄
portionē dignitatis ipſi⁹. cōſiderare oꝝ q̄ di
gnitas alic⁹ p̄ſone p̄t attēdi duplicitē. vno
ſimpliciſ et fm ſe. et ſic maioris dignitatis ē
ille q̄ magi abūdat i ſpūaliib⁹ grē dōis. alio
q̄ copioñe ad bonū cōe. cōtingit. n. q̄ ſi
ille q̄ ē min⁹ ſac̄t⁹ et min⁹ ſciēs p̄t magis ſi
ferre ad bonū cōe p̄pter potentia ul̄ i dūſtri
am ſecularē ul̄ pp̄t aliqd b̄mōi: et q̄ dispē

sationes ſpūaliū p̄ncipali⁹ ordinant ad utili
tate cōem: fm illud. i. ad Cor. 12º. Unicuiq;
dat manifestatio ſpūs ad utilitatem. iō q̄nq;
absq; acceptio p̄ſonarū i dispensatioñe ſpūaliū
illi q̄ ſūt ſimpliſ min⁹ boni meliorib⁹ p̄ſerūf
ſicut etiā et deus gratias ḡtis datas q̄nq; cō
cedit min⁹ bonis. ¶ Ad primū ḡ dō q̄ circa
consanguineos prelati diſtinguendū eſt: q̄
q̄nq; ſūt min⁹ digni et ſimpliciſ et p̄ſpectum
ad bonū cōe. et ſic ſi digniorib⁹ p̄ſerāt ē p̄tīn
p̄ſonarū acceptioñ i dispensatioñe ſpūaliū
q̄ plar⁹ ecclastico nō ē dñs ut poſſit ea daſ
p̄ libito. s̄ dispensator h̄ illud. i. ad Cor. 4º
¶ Sic nos exiſtit bō ut miſtrōs xp̄i. et diſpē
ſatores ministeriorū dei. q̄nq; dō cōſanguinei
plati ecclastici ſunt eq̄ digni ut alij: et ſic li
cite p̄t absq; p̄ſonarū acceptio ſangueſ ſuſ
ſuoſ p̄ſerē: q̄ ſaltē magis i h̄ p̄eminet q̄ dō
ipſis magi ſidere p̄t ut vnañmē ſecuſ ne
gocia ecclie tractet. eēt n̄ h̄ pp̄ ſcadaluz di
mittēdū ſi ex h̄ aliq exemplū ſumerēt etiāz
pter dignitatē bō ecclie cōſanguineis dā
di. Ad ſcdm dō q̄ diſpēſatio m̄imoniū cō
trahendi p̄ncipaliſ ſieri cōſueuit. pp̄ ſedus
pacis firmandū: qđ qđ magis ē necessariū
cōi utilitati circa p̄ſonas excellentes. et iō cū
eis faciliter diſpēſat absq; p̄tō acceptioñ
p̄ſonarū. ¶ Ad tertiū dō q̄ q̄tū ad h̄ p̄ elec
tio ipugnari nō poſſit i foro iudicali ſuffiſ
eliger bonū: nec oꝝ eliger meliorem: q̄ ſic
oꝝ electio poſſit h̄re caluniā. s̄ q̄tū ad con
ſcientia eligentis neceſſe ē elige meliore. ul̄
ſimpliciſ ul̄ i cōparatōe ad bonum cōe: q̄ ſi
p̄t h̄rī alijs magis idone⁹ erga aliquaz di
gnitatē et ali⁹ p̄ſerāt. oꝝ h̄ ſit pp̄ ſ aliquaz
cām q̄ qđ ſi p̄tineat ad negociū: q̄tū ad h̄
erit ille q̄ eligit magis idone⁹. ſi dō nō per̄i
neat ad negocium id qđ ſiderat ut cā. erit
manifeſte acceptio perſone. ¶ Ad q̄tū dō
q̄ ille q̄ de gremio ecclie aſſumīt ut i pluri
bus cōſueuit eē utilior q̄tū ad bonū cōe: q̄
magis diligat ecclia i q̄ ē nutri⁹. et propter
h̄ et mādaſ Deut. 17º. ¶ Nō poteris alteri
gētis hoiez facē regē q̄ nō ſit fraſtuus.

Ad tertiuſ ſic proce

dis. Videſ q̄ i exhibitione honoris et reue
rētie nō h̄eat locū p̄tīn acceptiois perſonaꝝ.
Honor. n. nihil aliud eē videſ q̄ ſeuerētia
qđā alicui exhibita i teſtimoniū v̄tutis: ut p̄z
per phm i p̄ ethicorū. s̄ plati et p̄ncipes ſut

honorandi etiā si sunt mali: sicut etiā parentes, de gbus mādas Exo. 20. Honora p̄fem tuū et matrē tuā, et etiā dñi sūt a suis hono rādi etiā si sunt mali: s̄ illud, i.ad. Thibnot. 6. Quicūq sūt sub iugo fui: oños suos ho nore dignos arbitrens. q̄ videſ q̄ acceptio psonae nō sit p̄ctū i exhibitōe honoris: P. Lemil. 19° precipit. Corā cano capite ōsurge et honora psonā senis. s̄ b̄ videt ad acceptō nē personae p̄tinē: qz q̄i q̄i senes nō sūt v̄tu os: s̄m illud Daniel. 13. Egressa ē iniqtas a senioribus pp̄li. q̄ acceptio psonae nō ē pec catū i exhibitione honoris. T. sup illd. Jaco. 2. Nolite i psonae acceptōe h̄re fidē r̄c. dīc glo. Augl. Si b̄ q̄ Jacob dīc: si uroscit in cōspectu v̄o vir habēs anulū aureuz r̄c. itelligat de q̄idianis cōfessib⁹: qz h̄ nō pec cat. si tñ peccat. s̄ b̄ ē acceptio psonae. diuities ppter diuitias honorare Dīc. n. Greg⁹ i quāda omel. Hupbia n̄ra retūdis: qz i hōi bus nō nām q̄ ad imaginē dei facti sūt. s̄ di uitias honoram⁹. et sic cū diuitie nō sunt obi ta cā honoris p̄tiebit b̄ ad psonae acceptio nē. q̄ psonae acceptio n̄ ē p̄ctū circa exhibi tionē honoris. S̄z h̄ ē qd̄ dī glo. Jaco. 2. Quicūq diuitē ppter diuitias honorat peccat. et pari rōe si aliq̄s honorat ppter al's causas q̄. nō faciūt dignū honore: qd̄ p̄tinet ad acceptio psonae. q̄ acceptio psonae in exhibitione honoris est p̄ctū. P. dī glo q̄ honor ē qd̄a testimoniu de virtute eī q̄ honorat. et iō sola virtus ē d̄bita cā honor. Sc̄iendū tñ q̄ aliq̄s p̄t honorari nō soluz ppter virtutē p̄priā s̄ etiā ppter virtutē alteri⁹. si cut principes et plati honorat etiā si sunt ma li īq̄tū gerunt psonae dei et cōitatis cui p̄fi ciunt: s̄m illd. p̄v. 26. Sic q̄ imittit lapides i aceru mercury: ita q̄ tribuit iſip̄eti hono re: q̄ gentiles rōne attribuebāt mercurio. aceruus mercury dī cumulus rōcyni i quo mercator q̄i q̄i imittit vñ lapilli loco cēnū marcas: ita etiā honorat iſip̄iens q̄ p̄oī loco dei et loco toti⁹ cōitatis. et eadē rōne p̄tes et dñi s̄ honorādi ppter p̄cipiatōe dñe dignitatis q̄ ē oñuz p̄ et dñis. senes at̄ sunt ho norandi ppter signū virtutis qd̄ ē senect⁹: s̄ b̄ signū q̄i deficiat. vñ ut dī Gap. 4. Venec t̄ venerabilē. nō diuturna neḡ anox nume ro cōputata. cani at̄ sunt sensus hōis et etas senectutis vita iñaculata. diuities at̄ hono randi sunt ppter b̄ q̄ maiorē locū i cōitatis

obtinēt. si at̄ solū i cōstitu diuitia p̄ honorētur erit p̄ctū acceptio psonae. et p̄b̄ p̄z̄nū ad oba.

Ad quartum sic pro

cedif. Videſ q̄ i iudicis locū n̄ b̄eat p̄ctū acceptio psonae. Acceptio. n. psonarum opponitur distributivē iusticie ut dictum ē. s̄ iudicia maxime evidens ad iusticiā cōmutatiū p̄tinere. q̄ psonarū acceptio n̄ b̄z lo cū i iudicis. P. Dene fm aliq̄d iudicium infligunt. s̄ in penis accipiū psonae absq̄ p̄to. qz graui⁹ puniū q̄ inferū iuriā i psonas p̄cipiū q̄z q̄ in psonas alioz. q̄ psonarū acceptio n̄ b̄z locū i iudicis. P. Eccl. 4° dī. In iudicando esto pupillis misericors. s̄ b̄ videt eē accipe psonā paupis. q̄ acceptio psonae i iudicis n̄ ē p̄ctū. S̄z h̄ ē qd̄ dī p̄v. 18. Accipe psonā i iudicio n̄ ē bonum. P. dīcēdū q̄ sicut dictū ē: iudicū ē act⁹ iusticie. p̄t iudex ad equalitatē oppositā facē p̄nit. q̄ psonarū āt acceptio sequalitatē quandā b̄z i q̄tū attribuit alieni psonē ppter p̄portōem suā i q̄ possit equalitas iusticie. et iō manife stū ē q̄ psonarū acceptio iudicū corru pit. Ad primū ḡ dicendū q̄ iudicū dupli cit p̄t considerari. vno q̄tū ad ipsā rē iudicātā: et sic iudicū se b̄z cōiter ad cōmutatiū et ad distributivā iusticiā. p̄t. n. iudicio dif finir q̄lit aliquid cōe sit distribuēdū i mul tos et q̄lit alteri vñus r̄stituat qd̄ ab eo acce pit. alio p̄t considerari q̄tū ad ipsā formaz iudicij. p̄t. s. iudex ēt i ipsa cōmutatiū iusticie ab vno accipit et alteri dat. et hoc prinet ad distributivā iusticiā. et s̄m hoc i q̄libet iudicio locū b̄z p̄t psonae acceptio. Ad secundū dīcēdū q̄ cū puniū aliq̄s graui⁹ ppter iuriā i maiorē psonā cōmissā n̄ ē psonarū acceptio: qz ipsa dīstas psonē facit q̄tū ad hoc dīstatiē rei ut s̄ dictū ē. Ad tñ dīcēdū q̄ b̄z in iudicio dī paupi subuenire q̄tū fieri p̄t tñ sine lesione iusticie: alioq̄ n̄ b̄z locū illud qd̄ dī Exo. 23. Paupis q̄z n̄ mi sereberis in iudicio.

Einde p̄side
 rādū ē de vñtis oppositis cōmutatiue iusticie. Et p̄cō siderandū ē dī peccatis q̄ cōmittūtūr circa voluntarias